

Hoofdstuk 1

‘Ik kom eraan!’ roept Joyce geërgerd naar haar moeder. Snel grijpt ze haar etui onder haar bed vandaan en propt het in de overvolle tas die klaarligt op haar bureau. Na veel trekken en duwen krijgt ze de rits dicht. Ze haalt een keer diep adem voor ze de tas over haar schouder hangt. Pff, wat een gewicht!

Beneden in de gang grijpt ze haar jas van de kapstok en roept in de deuropening: ‘Ik ga, hoor!’

Met uitgestoken armen komt mama naar haar toe. Joyce deinst achteruit. Geen geplak op de vroege morgen! De nerveuze trek om haar mama’s mond, haar armen die doelloos naast haar lichaam hangen – het kan haar niet schelen.

Het lijkt wel of iedereen vanmorgen nerveus en aangebrand is. Bij het opstaan wilden mama, Simon en zij precies tegelijk de badkamer in en tijdens het ontbijt had ze ruzie met Simon, omdat hij de laatste plak ham inpikte. Hij weet toch dat ze altijd ham meeneemt naar school?

‘Doe je voorzichtig?’ vraagt mama.

‘Ja, mam.’ Ze kan nog net een diepe zucht onderdrukken. Wat een gezeur altijd!

Ze wappert met een hand naar Simon, die met een wit gezicht op de bank zit. Blijkbaar vindt hij het net zo spannend als zij om naar z’n nieuwe school te gaan. ‘Zet ’m op,

joh.' Die plak ham heeft ze hem alweer vergeven.

Een paar tellen later fietst ze de straat uit, op weg naar school. Ze is blij dat ze de route al eerder uitgeprobeerd heeft. Stel je voor dat ze direct de eerste keer te laat komt!

Maar als ze het lokaal voor Engels gevonden heeft, is de deur al dicht. Een zucht van ergernis ontglipt haar lippen. Geen wonder dat ze te laat is. Waarom heeft niemand haar gezegd dat je hier een pasje en een penning voor de fietsenstalling nodig hebt? Die man bij de stalling had haar meteen in de smiezen en greep haar stuur vast om haar tegen te houden. Protesteren hielp niet en haar excuus dat ze vandaag voor het eerst is, geloofde hij maar half.

Straks, in de pauze, moet ze bij de conciërge die penning halen, anders mag ze morgen haar fiets niet stallen. Wat een gedoe. En het kost nog € 15,- ook!

Joyce staart naar de dichte deur. Wat zal hier de gewoonte zijn? Kloppen of gewoon naar binnen lopen? Na lang wikken en wegen kiest ze voor het laatste.

Op het moment dat ze het lokaal binnenloopt, valt er een doodse stilte. Alle ogen zijn op haar gericht. Verlamd blijft ze staan met haar jas nog aan en haar zware tas over haar schouder. Afschuwelijk! Had ze maar gewacht tot het tweede uur, dan kon ze gelijk met de anderen naar binnen.

Ze drukt de hand die de leraar haar toesteeckt. Hij zegt iets over te laat en nieuw. Pas als de man haar naar de garderobe stuurt om haar jas op te hangen, komt ze in beweging.

Dat ze daar zelf niet aan gedacht heeft! Natuurlijk moet ze haar jas ophangen. Ze is net nog langs de kapstokken gelopen.

Als ze even later voor de tweede keer het lokaal binnenkomt, valt het weer stil. Achterin is nog een lege plaats. Joyce sluipt er bijna naar toe, in de dwaze hoop zich onzichtbaar te kunnen maken voor al die nieuwsgierige ogen die haar aanstaren.

Gelukkig laten ze haar verder met rust, zodat ze even de tijd heeft om bij te komen van haar afschuwelijke entree op deze school.

Voorzichtig, om geen lawaai te maken, pakt ze haar boek, etui en een nieuw schrijfblok uit haar tas. Met een schuin oog gluurde ze bij haar buurvrouw aan de rechterkant welke pagina ze moet hebben.

‘Vierenvijftig’, fluistert het meisje behulpzaam.

Dat is er tenminste een die haar wil helpen. Hoe zal de rest zijn? Joyce bekijkt de ruggen voor haar. Meer meisjes dan jongens is al snel haar conclusie. Het lijkt erop dat ze het vak Engels aardig serieus nemen. Iedereen is ijverig aan het werk. Zou dat altijd zo zijn, of heeft deze man de wind er gewoon goed onder?

Het lesuur is snel voorbij. ‘Volgende keer op tijd?’ vraagt de leraar haar bij de deur. Ze is zijn naam vergeten of heeft hij die niet genoemd?

Tijdens de leswisselingen loopt ze achter de groep aan van het ene lokaal naar het andere. Vergeleken met haar

vorige school is het hier minstens drie keer zo groot, en met drie verschillende verdiepingen heeft het veel weg van een doolhof. Hoe moet ze hier ooit haar weg vinden?

‘Lunchpauze, daar ben ik aan toe’, verzucht haar buurvrouw als na het vijfde uur de bel gaat. Weer loopt ze achter de anderen aan. Deze keer naar de aula. Ongelooflijk, het lijkt hier wel een mierennest, maar dan een met veel lawaai. Joyce bekijkt het van een afstandje. Hier heeft ze geen zin in. Ze slentert door de gangen tot ze een rustig plekje vindt naast de toiletten. Leunend tegen de muur eet ze haar boterham op.

Natuurlijk had ze wel verwacht dat het hier anders zou zijn, maar dat het zó anders is ... Op haar vorige school aten ze in het lokaal en pas daarna mochten ze naar de aula of naar buiten. Hier stormt iedereen zodra de bel gaat het lokaal uit om in de aula een stoel te bemachtigen. Wie dat niet lukt, gaat gewoon boven op de tafels zitten!

Als Joyce nog een boterham uit het zakje haalt, hoort ze naast zich: ‘Lunch je altijd naast de toiletten?’ Een jongen met zwart, sluik haar en een gebruide huid kijkt haar licht spottend aan.

Joyce staart hem aan. Moet ze hem kennen?

‘Gianni. Ik zit bij je in de klas, een paar stoelen voor je.’

Joyce haalt haar schouders op. Het zal wel. Ze heeft weinig zin in een praatje.

‘Ben je verhuisd of eh ...?’

‘Of wát?’

Gianni haalt zijn schouders op. 'Van school getrapt misschien?'

Joyce verslikt zich bijna in haar brood. Ze grijpt haar tas en loopt weg. Van school getrapt? Waar bemoeit hij zich mee!

Gianni kijkt haar ademloos na. Wat een meid! Ze is opvallend slank, bijna mager. Maar dat spijkerrokje en het korte jasje staan haar goed. Erg goed zelfs! Dat truitje eronder is gewaagd, maar niet ordinair. En dan die felle blik in haar ogen. Dit kan nog wel eens interessant worden.

Helaas geen goeie beurt van hem om te suggereren dat ze van school getrapt zou zijn. 't Was als geintje bedoeld, maar ze kon het duidelijk niet waarden. Wat haar reactie betreft zou het wel eens waar kunnen zijn. Wat zou daar de oorzaak van zijn? Drugs of agressief gedrag? Nee, dat zal wel niet, want zo ziet ze er niet uit.

De bel maakt een eind aan zijn overpeinzingen. Hun volgende les is op de tweede verdieping. Zal ze de weg weten? Hij treuzelt langer dan nodig is voor hij de trap oploopt. Halverwege kijkt hij nog eens om of ze er al aankomt. Of zou ze van plan zijn vandaag nog een keer te laat te komen? Niet handig, dat weet hij uit ervaring.

Opeens ziet hij haar uit het kantoortje van de conciërge komen. Hij steekt twee vingers in zijn mond en laat een snerpende fluit horen.

Terwijl Joyce de penning voor de fietsenstalling in het voorvakje van haar tas stopt, hoort ze een schel fluitje. Als ze

opkijkt, ziet ze Gianni, zwaaiend halverwege de trap. Hij wijst naar boven en tikt nadrukkelijk op zijn horloge.

Even heeft ze de neiging om hem te negeren, maar dan wint haar verstand het van haar gevoel. Nee, ze wil niet nog eens in haar eentje een lokaal binnenkomen. Snel wringt ze zich tussen de horde leerlingen door naar Gianni, die ongeduldig staat te wachten.

‘Rechtsaf’, zegt Gianni als ze boven aan de trap de verkeerde kant op wil gaan. Als ze bij ‘hun’ lokaal arriveren is er nog geen docent te bekennen. Ze hadden zich dus helemaal niet zo hoeven te haasten.

Maatschappijleer – niet echt haar favoriete vak. Liever heeft ze wiskunde, natuur- of scheikunde. Exacte vakken liggen haar, daarom kiest ze volgend jaar het profiel Natuur en Gezondheid, al is ze er nog niet uit wat ze na de havo wil doen. Haar vaders wens was dat ze eerst nog naar het vwo zou gaan en dan naar de universiteit. Nu ze verhuisd zijn naar Groningen, een universiteitsstad, is dat natuurlijk een optie. Maar zover is het nog lang niet. Eerst maar eens zien of ze het havodiploma kan halen. Dat betekent dat haar prestaties dit jaar beter moeten zijn dan die van vorig jaar.

Blijven zitten! Wie had dat ooit gedacht? Maar ja, wie had ooit kunnen denken wat er allemaal gebeurd is in de afgelopen twee jaar. Het is gewoon te bizar om waar te zijn.

Stop Joyce! Niet meer aan denken. Het is gebeurd, ach-

ter de rug. Je maakt vandaag een nieuwe start. Laat je niet meeslepen door het verleden. Kijk vooruit, je hebt nog een heel leven voor je. Ze kan die woorden wel dromen. Hoe vaak heeft ze die niet gehoord? Waarschijnlijk goedbedoeld, maar ze wisten niet waar ze het over hadden.

Vanaf haar plekje achterin bekijkt ze de ruggen van haar klasgenoten. Inderdaad, Gianni zit twee stoelen voor haar. Zijn zwarte haar glanst in het licht van de lamp die precies boven zijn hoofd hangt. Van school getrapt? Hoe haalt hij het in zijn hoofd! Hij moest eens weten waarom ze hier is. Of nee, liever niet.

Het meisje voor haar – hoe lang zal het duren voor ze alle namen kent? – draait zich nieuwsgierig naar haar om.

‘Ik heet Sonja. En jij?’

Joyce noemt haar naam en herinnert zich dan weer dat ze zich voorgenomen had om zich bij de eerste les voor te stellen. Was ze maar op tijd geweest...

Als de deur openzwaait, komt er een gezette dame binnen met vuurrode lippen en lang, gitzwart haar, dat bij elkaar gehouden wordt door een glanzend geel sjaaltje. In combinatie met een roze trui, rode rok en een paar gifgroene leren laarzen, doet ze Joyce denken aan een reuzenpapegaai die ontsnapt is uit het tropisch regenwoud.

‘Dit is nog niks’, zegt het meisje naast Joyce. Pas dan heeft ze door dat ze de vrouw voor in de klas vol verbazing aanstaart. Ze schudt even haar hoofd alsof ze het beeld van haar netvlies wil schudden.

‘Ze ziet er niet uit, maar het is een best mens’, fluistert het

meisje Joyce toe. ‘Wel streng, dus kijk uit. Voor je het weet, kun je nablijven.’

Een strenge papegaai die maatschappijleer geeft? Joyce bijt op haar wangen om niet te lachen.

Tien minuten later weet ze wat haar buurvrouw bedoelde. Mevrouw Smit – een veel te gewone naam voor zo’n kakelbont figuur – weet precies wat ze wil. En deze les wil ze het hebben over sociale dienstplicht.

Joyce graaft in haar geheugen. Sociale dienstplicht? Heeft ze die term ooit gehoord?

Met veel handgebaren legt mevrouw Smit uit wat de bedoeling is. Deze les mogen ze gebruiken om in de mediatheek informatie te verzamelen. De volgende les wordt het onderwerp klassikaal besproken en daarna moet er een werkstuk over gemaakt worden, dat vervolgens ook nog als presentatie zal dienen.

Alsof het niks is - een werkstuk én een presentatie! Als ze ergens een hekel aan heeft, is het dát wel.

‘Zullen we samenwerken?’ vraagt het meisje naast haar. ‘Ik heet Aukje, en jij?’

‘Joyce van Kempen’, zegt Joyce terwijl ze het meisje eens wat beter bekijkt. Kort, donker haar, donkere ogen en glimmende plaatjes op haar tanden. Joyce is blij dat haar beugel eruit mocht net voor de verhuizing. Dat is toch een betere binnenkomer dan met plaatwerk in je mond.

Maar samenwerken? Dat deed ze met Anneloes, met wie ze vriendin was vanaf de brugklas. En ze waren niet zomaar

vriendinnen! Alles deden ze samen, totdat ...

‘Nou?’ vraagt Aukje.

Joyce zuigt haar wangen naar binnen. Doen of niet? Ze kijkt naar de anderen die hun tas inpakken en druk pratend en lachend de klas uitlopen.

‘Oké.’ Ze heeft toch iemand nodig die haar de weg wijst naar de mediatheek.

Als ze aan het eind van de middag thuiskomt – ze hadden les tot en met het achtste uur! – is Simon de enige die ze daar aantreft. Met z’n geliefde spelcomputer ligt hij languit op de bank. Joyce ploft naast zijn voeten neer. ‘Hoe ging het vandaag?’ vraagt ze, terwijl ze een hand op het piepende speeltje legt.

‘Afblijven!’ Simon duwt haar hand weg om vervolgens verder te spelen.

‘Ik vroeg hoe het ging.’

‘Och, gewoon. En met jou?’

‘Och, gewoon’, herhaalt Joyce zijn woorden.

Simon laat z’n spelcomputer met rust. ‘Oké dan. Het was knap balen.’

‘Vond ik ook.’

Even is het stil, dan schieten ze allebei in de lach. Simon komt overeind, zijn computertje ligt voor even vergeten naast hem.

‘Ik moest iets over mijzelf vertellen. Vóór de klas!’

‘En, wat heb je ze verteld? Dat je al jarenlang de beste van

de klas bent, een kei in schaken bent en drie zwemdiploma's hebt?'

'Was dat maar waar. Ik wist niks en dat was heel vervelend. Iedereen keek en ik zei niks.'

'O help!'

'Dat bedoel ik. Zul je zien dat ze me gaan uitschelden voor mietje.'

'Jij een mietje? Ben je mal. En anders haal je mij er maar bij. Dan zal ik ze ...'

'Echt niet!' valt Simon haar in de rede. 'Dan schaam ik me helemaal wild.'

'Voor mij?' vraagt Joyce verontwaardigd.

'Als je je zus erbij haalt, dán ben je pas een mietje.'

Daar kan ze inkomen. 'Maar wat kan jou het nou schelen dat je even niks wist te zeggen? Tot eind juni heb je de tijd om iets over jezelf te vertellen.'

'Het is ook balen om voor een paar maanden naar een nieuwe groep te gaan. Waarom konden we niet in de zomervakantie verhuizen?'

Joyce trekt haar benen onder zich. Deze discussie hebben ze al vaker gevoerd. Zelf was ze ook veel liever na de zomervakantie naar een nieuwe school gegaan. Maar mam besliste anders. Zodra hun oude huis verkocht was, wilde ze zo snel mogelijk weg. Niks opnieuw beginnen na de zomervakantie, maar gewoon in januari, midden in een schooljaar, verhuizen. Alsof mam er plezier in had om er nog een schepje bovenop te doen.

'Nou ja', ze geeft Simon speels een por in z'n zij, 'bij mij was

het nog veel erger, want ik kwam te laat.'

'Te laat? Wist je de weg niet meer?'

'Dat wel, maar ik wist niet dat die school een bewaakte fietsenstalling heeft waarvoor je een penning moet kopen. Ik werd aangehouden en voordat die man het had uitgelegd, ging de bel en kwam ik te laat.'

'Dat is erg, zeg.' Even is Simon zijn eigen sores vergeten.

'En ik had les van een papegaai die het had over werkstukken en presentaties, alles waar ik een hekel aan heb.' Joyce staat op en rekt zich eens uit. 'Ik ga naar boven, huiswerk maken. Heb jij niks opgekregen?'

'Geschiedenis, maar dat is pas voor donderdag. Hoe laat komt mama thuis?'

'Tegen halfzes denk ik. Heb je al wat gedronken?'

'Limonade, van die vieze aanmaak.'

'Niks vies. Cola, dat is pas vies!' plaagt Joyce hem met z'n voorkeur voor alles wat naar cola smaakt.

In de keuken maakt ze een senseo voor zichzelf. Tot voor kort hield ze niet van koffie, maar sinds ze een senseoapparaat hebben, is ze helemaal om. Vooral de pads met smaakjes vindt ze heerlijk. Ze ruimt de bus limonadesiroop die nog op het aanrecht staat op en gaat met de beker hete koffie naar boven. Op haar kamer zet ze de beker voorzichtig op het bureau en laat ze de zware tas van haar schouder glijden.

Terwijl ze op de bureaustoel gaat zitten knipt ze een lamp aan. Ze voelt zich nog steeds een vreemde in haar eigen kamer, ook al zijn de meubels vertrouwd. Het ruikt anders,

het voelt anders, het is gewoon anders.

Oom Hans, de jongste broer van mama die al sinds zijn achttiende in Groningen woont, had meegeholpen met het opknappen van het huis. Het is een oud huis, met veel onderhoud en afschuwelijk veel hoekjes die gestoft moeten worden, maar mam was er helemaal weg van. Zijzelf niet, maar dat deed er niet toe. Gelukkig mocht ze wel zelf het behang en de verf uitzoeken voor haar kamer. Eerst had ze er helemaal geen zin in gehad, maar toen ze eenmaal in de winkel was, begon ze het toch leuk te vinden. Vooral toen ze ontzettend hip behang ontdekte met grote zwart-wit motieven. Het liefst had ze er alle muren mee volgeplakt, maar op aanraden van oom Hans is het er eentje geworden. De andere wanden zijn lichtgrijs geverfd en nog akelig kaal, omdat de posters van haar vorige kamer niet meeverhuisd zijn. Opnieuw beginnen – dat was wat ze wilde, hoezeer het ook tegen haar zin was. Onlogisch maar waar. Het was een gedwongen nieuwe start, voor iedereen het beste, maar het had niet hoeven. Niet als papa er nog was ...